

א) שמונת כבן, ב) ענין כש"ל, ג) גי' ש"ל דגמלת ומכנה דמד וגדיש דמד, ד) כש"ל, ה) ענין

תורה אור השלם

1. כי יבצר איש שדה או ברם ושלח את בעירו ובער בשדה אחר חררה שדה וביטב פרמו ושלם: שמונת כב ד

הגהות הב"ח

א) ש"ש ד"ה היי וכו' והייק צמנון מי לא ממייק: ב) ד"ה היי וכו' והייק דגמלת חררה דהד וגדיש דמד: ג) ד"ה גדיש וכו' אמאי משלם האי חררה שן הוא:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דתתם דלתות בו ולא תיבא משונה. ענין כש"ל דגמלת חררה: ג' תוב' ד"ה וליחייב בו האי ליטמא בו ונראה כמאן לדקדק: ע"י לקמן דף כו ע"ב מ"ה אמאי פטור: ד"ה דתתם בו ע"י דלעיל דף כ ע"ב מוספות ד"ה מתגלגל:

הגהות הגר"א

א) ג' אלף למהן בו: ג' כ"ד חר"ף ומכ"ס דפסחים שמון ממי' ראשון כגון חר"ף ומכ"ס דמיוס חר"ף חר"ף הוא משום ממונו (ועבהגרא"ס מ"ח ס"ק ג'):

מוסף רש"י

בנוקי ממונו. שיהיו ממונו, דכתיב כי תלך אש דמשמע מעממה: ליה מצעיר: היכי משכחה לה. אילו אדם זורק חץ והייק צמנון ב) לא מיחייב צנוק הא קיימא לן צהאי פירקין (דף כו:): פלע תחת פלע [שמונת כב] לחייב את השוגג כמזיד ואונס כרלוון. ליטמא חררה הא חץ לעולם צמנון הוא נכנס ומזיק ולא שמעתי: וניהא ליה. ומשני לה הכי: ונפלה גדר. של חצר: שלא מהמם דליקה. דלי מחמת דליקה חר"ף הס: דכלו לו חר"ף. שצטעה שהדליק האש דהיינו זריקת חץ לא היה ראוי להזיק בחצר אחרת: איי ליה נמי משום ממונו. והיכא דליכא לחייב משום חר"ף ואיכא לחייב משום ממונו מחייבין ליה הלכך לענין גלוי אע"ג דכלו לו חר"ף חייב משום ממונו: וכוון שיהי לו לגודרה. צטעה מעבור הדליקה שם היה לו שזות ויכול לגודרה: ולא גדרה. דלע"ג דליכא לחייב משום אכעבר ראשון מתחייב על שם סופו שלא שימר גחלתו לגדור צפניה: שזור הוא ולא טפה צפניה. הרי זה ככונס שזור לזרע ולא נעל צפניו ואלא והייק: וכו' מאחר דמאן דאיי ליה משום חר"ף איי ליה נמי משום ממונו מאי צנייהו. היכא דגמלת שלו היתה מאי איכא צין ר' יוחנן דמחייב ליה משום חר"ף דלא מחייב ליה אלף משום חר"ף על כן דהייק היכא דגמלת שלו נמי פליגי דהא

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

צמנון באש דפטור רחמנא היכי משכחה לה. פי' צשלמא למ"ד אשו משום ממונו אין תימיה דפטור טמוון ואע"ג דבכל נוקי ממונו כמו קרן שן ורגל חייב טמוון צמנוון מלינו חילוקים צקרו שן ורגל להלכותיהן אצל צאדם המזיק לא חלק הכמוצ דכתיב פלע תחת

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

בנוקי ממונו וסיים בנוקי גופו לומר לך אשו משום חר"ף אמר רבא קשיא ליה לאבבי לכו"ד אשו משום חר"ף אמר רבא קשיא ליה לאבבי לכו"ד היכי משכחה לה וניהא ליה כגון שנפלה דליקה לאותו חצר ונפלה גדר שלא מחמת דליקה והלכה והדליקה והייק בהצר אחרת דהתם כלו ליה חר"ף אי הכי לענין גלוי נמי כלו ליה חר"ף ואי אלא למאן דאית ליה משום חר"ף לא גודרה ולא גדרה דהתם שזור הוא ולא טפה באפיה וכו' מאחר דמאן דאית ליה משום חר"ף אית ליה נמי משום ממונו מאי צנייהו איכא צנייהו לחייבו בארבעה דברים: על החררה משלם בו: מאן חייב בעל כלב וליחייב נמי בעל גחלתו ובשיומר גחלתו אי כשיומר גחלתו מאי בעי כלב התם בשיחתר אמר רב מרי בריה דרב כהנא זאת אומרת תתם דלתות חתורות הן אצל כלב דאכלה היכא אילימא דאכלה בגדיש דעלמא הא בעינן וביעור בשדה אחר וליכא לא צריכא דאכלה בגדיש דבעל חררה תפשוט דפי פרה

בבא קמא

וצריחייב בעל הגחלת. האי ליטמא לאו דוקא ליה מיתוקמא דאכלה בגדיש דבעל חררה אלף כלומר שיפטור בעל הכלב מחלקו של בעל הגחלת ולא ישלם כי אם הרביע וא"ת ואמאי לא פריך וליפטור בעל הכלב מן חררה * ונראה מכאן לדקדק דיותר יש לאדם לזיכר עמנו שלא זיוק אחרים משלם זיוק שמחייב לשמור גחלתו מן הכלב אע"פ שאין לו רשות ליכנס לביתו לזיוק חררתו אחרים ואפשר לשמור עמנו כדי שלא יכנס לביתו לזיוק חררתו וכן נשמע דבמניח (לקמן דף לה). צשמעתי קדקין דפרין לך נתקל פושע שני נמי ליחייב אלמא חשיב שני פושע לחייבו צנוק שלישי ואינו פושע לענין שיפטור ראשון צנוקיו: בששימר גחלתו ואל"ת ומה שמירה היא זו כיון שיכול הכלב ליכנס שם צחתירה דתתם דלתות חתורות הן אצל הכלב וי"ל כיון דנטר כנטרי אינשי לא אנטרוהו רצנן טפי: בשחתרה. ואם תאמר ולישני כגון דנפלה גודא צליליא ידע בעל הכלב וצעל הגחלת לא ידע ויש לומר דאין לו גרלות וצעל הכלב ידע וצעל הגחלת לא ידע ולקמן גבי עזי דבציות רבילות הוא לפעמים: בתם דלתות חתורות הן. תימיה דלמא משום דהיי מחילתו צפשיעה וסופו צאונס מחילתו צפשיעה משום פתיחה ויש לומר דא"כ לא מיחייב צחתירה כ"א רביע כי היכי דהוה מחייב צפתיחה שהיה בעל הגחלת מחייב מחלה אצל אין לתרץ דלא אמרינן מחלתו צפשיעה צבתים פתוחים וסופו צאונס צנעולים כיון דגבי נעולים לא הוי שום פשיעה דאמרינן צהפרה (לקמן דף כג:): דלא אמרינן מוג דהוי פושע לענין חרש הוי פושע לענין פקח בו' ומגו דהוי פושע לענין גמלים הוי פושע לענין שוורים דלא דמי דהתם ודאי לא אמרינן מגו משום דלגבי פקח או לגבי שוורים הנזקין לא פשעי כלל אצל הכא פושע הוא בכלל זה לענין זה הגדיש להיות נזוק צגחלתו צפשיעה היכא שלא שמר גחלתו לכך יש להחייב אפילו נזוקין צאונס לנאמן דמחייב מחילתו צפשיעה וסופו צאונס: תפשוט דפי פרה בבצר הניזוק דמי. תימיה דאמאי לא פשיט משאר צבי דמתני' דתני השן מועדת לאכול

בג. עין משפט נר מצוה

נח א מיי פי"ד מהלכות נוקי ממוון הלכה ד טוש"ע ח"מ ס' מה ענין יג ועין גמ"מ פי"ד מהלכות נוקי ממוון הלכה טו:

בב ב מיי פי"ד מהל' נוקי ממוון הלכה ד טמו ענין סו טוש"ע ש ג מיי שם הלכה טו טוש"ע שם ענין פ: בא ד ה ו מיי פי"ב שם הלכה ז ית ועי צהשנות ומ"מ סג שם טור ש"ע ח"מ ס' טז: בב ז טוש"ע ח"מ ס' טז ענין פ:

רבינו הגנאל

בנוקי ממונו, כי תלך אש וסיים בנוקי גופו, המכירה, לומר לך אשו משום חר"ף אמר רבא קשיא ליה לרי' אמר לרי' יוחנן דאמי אשו משום חר"ף ומון באש דפטור חר"ף שחולקין על ר' יהודה היכי משכחה לה. ונראה לומר כגון שהצית אש בחצר ונפל גדר שלא מחמת הדליקה והלכה האש והייק בהצר אחרת וכלו חר"ף בהצר ראשונה, ואלו לא נפלה הגדר לא הייתה האש עוברת באותה החצר, והייק, אייכא אפי' בלוי פטור הוא וכלו חר"ף, וכל שכן על הטמון, ופרקי' מאן דאית ליה משום חר"ף אית ליה נמי משום ממונו, וכגון שהיה לו לגדור בפניה שלא תעבור ולא גדר. ואקשי' וכו' מאחר דמן דאית ליה משום חר"ף אית ליה נמי משום ממונו, בבלי דכיון דהיה ליה לשמור ולגדור שלא תעבור הדליקה כמו שחייב לשמור בהמתו שלא תצא והייק וצא והייק חייב באשו שהוא כממונו. ואמרי' אייכא מאי צנייהו אשו חר"ף וליחייב בו' דברים, צעיר רפיח שבת ובושת ר' יוחנן דאמר אשו משום חר"ף אע"ג דמאן ליה נמי משום ממונו חייב בו' דברים הללו וכל שכן בבוק, אבל ריש לקיש דאמר אשו משום ממונו אמר לך כשם שאינו חייב בנוקי שזור אלא נוק בלבד דבצענין למימר לקמן, כך אינו חייב באשו אלא נוק בלבד. בתר דאקשי' על ריש לקיש דהייק חר"ף ויחייבו בו' דברים, ושנייהו ואוקמי' דרי' יוחנן נמי אית ליה משום ממונו, והלכה כרי' יוחנן, הריני לשמעתי' ואמרי', תנינן במתני' על החררה משלם נוק שלם. מן משלם, בעל הכלב או בעל הגחלת. ופשוט' לן דבעל הכלב מפני שבעל הגחלת שומר גחלתו והלכה כרי' יוחנן, ארזיה הוא לחתור ולא שניה כי כן דרכו, ואם לא חתור אלא לא שמר בעל הגחלת כראוי חייב בעל הגחלת, ואוקמי' דאכלה בגדיש דבעל חררה.